RETSMØDERAPPORT
i sag 56/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Efter en række klager indledte Kommissionen flere gange (i 1971, 1978 og 1981) administrativ procedure i Traktatens artikel 169 mod Den Italienske Republik med den begrundelse, at priserne på medicinalvarer var for lavt fastsat for, en normal indførsel til Italien af varer fra andre medlemsstater kunne finde sted. Imidlertid undlod Kommissionen at indbringe sagerne for Domstolen på grund af de foranstaltninger, som den italienske regering havde truffet.

2. Under de møder, der fandt sted mellem parterne i 1981, forpligtede den italienske regering sig til at tilpasse priserne en gang om året, og under alle omstændigheder, hver gang forbrugerprisindekset steg med 10%.

3. Den 18. april 1984 blev der fastsat en gennemsnitlig stigning på 10% for priserne under kontrolordningen, med undtagelse af priserne på medicinalvarer, og et lovdekret af 29. juli 1984 indstillede enhver prisstigning på medicin, mens man afventede en ny beregningsmetode.

4. Den 24. oktober 1984 blev den nye metode godkendt ved en beslutning af 24. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål (GURI nr. 298 af 29.10.1984). I henhold til punkt 1 i godkendelsesbeslutningen, skulle følgende elementer indgå i prisberegningen:

»1.1. Råstoffer

1.2. Emballage

1.3. De samlede udgifter ved forarbejdning og markedsføring samt generalomkostninger:

— arbejdsløn;

— industriel merværdiafgift;

— samlede udgifter ved forarbejdningen;

— tab ved produktspild;

— udgifter til gratis vareprøver;

— udgifter til medicinsk-videnskabeligt informationsmateriale.

1.4. Virksomheds- og produktforskning

1.5. Kapitalforrentning

1.6. Lancering af nye registrerede produkter«

* Processprog: Italiensk.

I punkt 1.1 vedrørende råstoffer udtaler beslutningen bl. a.:

»Det bør tillægges betydning, at erhvervsinvesteringerne i Italien fremmes.«

5. Den nye metode bygger ligeledes på en beslutning af 11. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning, offentliggjort som bilag til ovennævnte beslutning, og hvori det bl. a. bestemmes:

»A — Vejledende principper.

A.1. Metoden til fastsættelse af priser bør... også sigte til at fremme den farmaceutiske industri i Italien, som positivt kan bidrage til landets økonomi ved erhvervsinvesteringer, forskning, produktudvikling, beskæftigelse og eksport.

...

B — Specifikke retningslinjer.

...

B.4. Udgifter til forskning.

B.4.1. ... Andelen må normalt ikke overstige 10% for industrivarer uden moms; den kan dog hæves til 12%, når forskningsvirksomheden vil kunne føre til større investeringer i Italien, hvilket dog kræver godkendelse.

...

B.4.2. Medicinske specialiteter, der bedømmes til at være særlig enestående og fornyende (inden for produktudvikling) indrømmes et omkostningstillæg, der i almindelighed kan udgøre 20% for industrivarer uden moms og 40%, når det drejer sig om produkter, der er resultatet af forskning, der udelukkende har fundet sted i Italien...«

6. Den 8. februar 1985 indledte Kommissionen proceduren i henhold til Traktatens artikel 169 med en skrivelse tilstillet den italienske regering, hvori den kritiserede dels den manglende tilpasning af priserne efter revisionen af 1. april 1983, dels den nye beregningsmetode.

7. Ved telex af 1. juli 1985 gjorde den italienske regering Kommissionen opmærksom på, at Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål den 21. december 1984 havde besluttet at hæve gennemsnitsprisen på medicinalvarer med 8%.

8. Kommissionen gentog sit klagepunkt vedrørende den nye beregningsmetode i sin begrundede udtalelse af 19. marts 1986.

9. Den 12. juli 1986 svarede den italienske regering, at mulighederne for de kompetente myndigheder for at træffe egnede afgørelser ville, på baggrund af forudgående undersøgelser, der var ved at blive udarbejdet af Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål, blive fastlagt på et snarligt møde mellem ministrene fra de berørte ministerier.

10. Ved stævning registreret på Domstolens Justitskontor den 24. februar 1987 har Kommissionen anlagt nærværende sag. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

1. *Sagsøgeren* har nedlagt følgende påstande:

— Det statueres, at Den Italienske Republik, ved at fastsætte og anvende den i sagen omhandlede nye metode til fastsættelse af priserne på medicinalvarer, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Traktatens artikel 30;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. Den *italienske regering* har ikke nedlagt nogen udtrykkelig påstand.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Kommissionen* har anført, at den nye metode strider mod Traktatens artikel 30, idet den er udformet således, at den indenlandske produktion begunstiges, hvorved det bliver vanskeligere at afsætte indførte varer end indenlandske produkter.

2. Kommissionen har i øvrigt fremhævet, at formålet med den nye metode er »at fremme den farmaceutiske industri i Italien« (punkt A.1 i ovennævnte beslutning fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning). Desuden gør visse af beregningskriterierne udtrykkelig forskel, da de ved prisfastsættelsen tillader en større andel af udgifter, hvis det drejer sig om forskningsvirksomhed »i Italien« (punkt B.4.1 og B.4.2 i omhandlede beslutning og punkt 1.1 i beslutningen fra Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål).

3. Desuden tager metoden ikke sigte på særlige forhold, der gør sig gældende i forbindelse med indførte varer, idet der ikke findes nogen omtale hverken af de hermed forbundne ekstra udgifter og byrder, eller af de forskellige faktorer, der indgår i prisdannelsen i de andre medlemsstater.

4. Kommissionen har understreget, at Kommissionens direktiv 70/50/EØF af 22. december 1969 — under henvisning til bestemmelser i Traktatens artikel 33, stk. 7, om afskaffelse af foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative importrestriktioner, der ikke omfattes af andre bestemmelser truffet i medfør af EØF-Traktaten (EFT 1970 I, s. 10) — ved sin artikel 2 omfatter foranstaltninger der:

»d) umuliggør en eventuel prisforhøjelse for den importerede vare svarende til de med importen forbundne yderligere omkostninger og belastninger;

e) fastsætter varernes pris alene på grundlag af de indenlandske varers kostpris eller kvalitet på et sådant niveau, at der derved opstår en hindring for importen«.

5. Kommissionen har endvidere henvist til, at det følger af Domstolens dom af 29. november 1983 (Roussel Laboratoria BV, sag 181/82, Sml. s. 3849), at det er muligt for medlemsstaterne »at bekæmpe inflationen og træffe foranstaltninger til at bremse stigningen i priserne på medicinalvarer, uanset deres oprindelse, forudsat det gøres ved foranstaltninger, som ikke stiller indførte medicinalvarer mindre fordelagtigt«.

6. Endelig har Kommissionen fremhævet, at Domstolens dom af 29. januar 1985 (Cullet, sag 231/83, Sml. s. 305) er et eksempel på princippet om, at medlemsstaterne ikke kan fastsætte varernes pris alene på grundlag af de indenlandsk fremstillede varers kostpris og se bort fra den, der er gældende for de udenlandsk producerede.

7. Den *italienske regering* har under henvisning til det første klagepunkt i Kommissionens åbningsskrivelse lagt vægt på, at beslutning nr. 12 af 26. marts 1987, truffet af Det Interministerielle Udvalg vedrørende Prisspørgsmål, har hævet gennemsnitsprisen for medicinalvarer med 7%. Dette klagepunkt er således blevet uden genstand.

8. Med hensyn til den nye beregningsmetode har den italienske regering, der ikke bestrider Kommissionens klagepunkter, blot udtalt, at myndighederne snarest vil foreslå en ændring af beslutningen af 11. oktober 1984 fra Det Interministerielle Udvalg for Økonomisk Planlægning, således at man undgår enhver mulig antydning af forskelsbehandling til skade for indførte varer i forbindelse med fastsættelsen af priserne på medicinalvarer.

O. Due
Refererende dommer